

ΛΟΓΟΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣ*

● Τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου
Κύκκου καί Τηλλυρίας κ.κ.Νικηφόρου

άθε φορά, ἀγαπητοὶ χριστιανοί, πού ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ μέ μιᾶ ἑορτή τό πρόσωπο τῆς Παναγίας, ὁ νοῦς καί ἡ σκέψη μας ἀμέσως τρέχουν σ' Ἐκεινή πού εἶναι «ἡ Κιβωτός ἡ χρυσοθεῖσα τῶ πνεύματι». Σ' Ἐκεινή πού μέ τή Γέννησή της ἀνοίξε τίς πόρτες τῆς ζωῆς καί μέ τήν Κοίμησή της ἐκλείσε τίς πόρτες τοῦ θανάτου.

Ἡ ὀρθόδοξη λατρεία μέ τήν ἱερή της ὑμνολογία ἐκδηλώνει ποικιλότροπα τά αἰσθήματα βαθύτατης εὐλάβειας, ἀγάπης καί τιμῆς, τά ὅποια τρέφουν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί γιά τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ μας. Ἡ ἐκδήλωση τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν κορυφώνεται κατά τό μῆνα αὐτό, τόν κατ' ἐξοχή «μῆνα τῆς Παναγίας», τόν Αὐγουστο, κατά τόν ὅποιο δεσπάζουν οἱ ἡμέρες τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων τῆς Παναγίας μας, μέ κατάληξη τή μεγάλη καί πανίερη ἑορτή τῆς

* ΕΚΦΩΝΗΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥΣΤΙΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2011

Κοιμήσεώς της.

Οί θεόπνευστοι ύμνοι τῆς σημερινῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου –τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ- εἶναι ἕνα ὑπέροχο θεομυθικό τραγούδι, πού μᾶς ὑπενθυμίζει τή μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι *«ἦρθη πρὸς σκηνώματα τὰ ἐπουράνια»* ἡ ἄχραντος Παρθένος, ἡ ὁποία εἶναι «Βασίλις καὶ Κυρία καὶ δόξα καὶ καύχημα» καὶ κλέος. Πίστη καὶ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι, ὅτι ἡ Παναγία, ὡς θυγατέρα τοῦ Ἀδάμ, ὑποκείμενη στους νόμους τῆς φύσεως, ὅπως ὅλοι *«οἱ σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες»* ἄνθρωποι, ἀπέθανε θάνατο ἀνθρώπινο. Ὡς Μητέρα ὅμως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς πηγὴ τῆς ζωῆς μετέστη πρὸς τὴ ζωὴ διὰ μέσου τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπῆρξε γι' Αὐτὴν «φοβερός», ἀλλὰ «καλλίστη ἐκδημία», «ζωτική μεταβίωσις», «θεία μετάστασις», κατὰ τίς ἐκφράσεις τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ.

Τὸ ἀκίρατο σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου δὲν ὑπέκυψε στὴ φθορά, ἀλλὰ ἀφθαρτοποιήθηκε ἀπὸ Ἐκεῖνον πού εὐδόκησε νὰ σαρκωθεί ἀπὸ Αὐτὴν, ἀπὸ Ἐκεῖνον πού ἐφύλαξε ἀβλαβῆ τὴν Παρθενία της καὶ μετὰ τὸν τόκο. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τῆς δόξης μετὰ τὴν Κοίμησή της, ὑπογραμμίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, *«νυδόκησε τὸ ταύτης ἄχραντον καὶ ἀμίαντον σῶμα τῆ ἀφθαρσία καὶ μεταθέσει τιμῆσαι πρὸ τῆς κοινῆς καὶ καθολικῆς ἀναστάσεως».*

Ὁ θάνατος τῆς Παναγίας, ὅπως ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ «ζωοκοίμπος μετάστασις», κατὰ τὴν πατερικὴ ἔκφραση, καὶ ἀποτελεῖ προοίμιο τῆς μεταστάσεως ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιαίτερη εὐλάβεια στὴν Παναγία, λέγει σχετικὰ: *«Διὰ ταῦτα τοίνυν καὶ ὁ θάνατος Αὐτῆς ζωφόρος, εἰς οὐράνιον καὶ ἀθάνατον μεταβιβάζων ζωὴν, καὶ ἡ τούτου μνήμη χαρμόσυνος ἑορτὴ καὶ παγκόσμιός ἐστι πανήγυρις».*

Νά, λοιπόν, γιατί δὲν μᾶς προκαλεῖ ὁ θάνατος τῆς Παναγίας πένθος καὶ κατῆφεια, ἀλλὰ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Γιατί μέ τὸ θάνατό της σήμανε ἡ ὥρα τῆς ἀναγεννήσεως ὁλόκληρης τῆς δημιουργίας. Ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος εὐφραίνεται, γιατί χάρις στὴ Θεοτόκο καθαρίστηκε ἀπὸ τὸ μίσμα, ἀπαλλάγηκε ἀπὸ τὴν αἰσχύνη τῆς ἁμαρτίας καὶ συμφιλώθηκε μέ τὸν Θεό. Μέσα στὴ σῆψη τῆς ἁμαρτίας ἡ Παναγία ὑπῆρξε γιὰ τὸν Θεό τὸ μόνο καθαρὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἄρχισε τὴ μετάγγιση τῆς ζωῆς καὶ τῶν δωρεῶν του σ' ὁλόκληρο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Μονογενὴς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ προσλαμβάνει ἀπὸ τὴν πανάμομη Παναγία τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ ὁ

Θεός γίνεται ἄνθρωπος σαρκοφόρος, γιὰ νὰ γίνει ἡ ἀνθρωπότητα φορέας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πνευματοφόρος καὶ ἔτσι νὰ ἀνοίξει ὁ δρόμος τῆς «Θεώσεως» καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ εὐφραινόμαστε καὶ δέ λυπούμαστε γιὰ τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπειδὴ ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι μαζί μας καὶ μετὰ τὸ θάνατό της καὶ σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν ἐπίγεια ζωὴ μας «θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός», ὅτι, δηλαδή, μέ τὴν Κοίμησή της δὲν ἐγκατέλειψε τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμπεριπατεῖ μέσα σ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν σκέπει. «Ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε», ψάλλουμε στὸ ἀπολυτίκιο τῆς ἑορτῆς. Ἡ Παναγία μετὰ τὴν Κοίμησή της παρίσταται πλέον ὡς Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Βασιλέως καὶ Υἱοῦ τῆς Χριστοῦ *«ἐν ἱματισμῶ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεπτοικλιμένη»*, χρησιμοποιοῦσα τὴ μητρικὴ της παρρησία καὶ μεσιτεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν. Βασικὸ καὶ κύριο ἔργο της στὸν οὐρανὸ, δίπλα στὸν Υἱό της καὶ Θεό μας, εἶναι ἡ ἀκατάπαυστη πρεσβεία, ἡ θερμὴ της ἰκεσία καὶ παράκληση γιὰ ἐμᾶς τὰ παιδιά της, πού ἄφησε στὸν κόσμον. Παρακαλεῖ τὸν Θεό μέ τόση παρρησία, ὅση πρέπει νὰ ἔχει ἡ μητέρα πρὸς τὸν υἱό της, καὶ παρακαλεῖ γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς, τὰ παιδιά της μέ τόση ἀγάπη, ὅση πρέπει νὰ ἔχουν οἱ υἱοὶ ἀπὸ τὴ μητέρα.

Ἡ Παναγία μας εἶναι γεμάτη ἀγάπη, στοργὴ καὶ τρυφερότητα μητρικὴ, ἔτοιμη νὰ ἀκούσει τὸν πόνο, νὰ σπογγίσει τὸ δάκρυ, νὰ δώσει θεραπεία καὶ παρηγοριά καὶ προστασία, γιατί εἶναι *«πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ ἀδικουμένων προστάτις».* Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ὄνομά της βρίσκεται στὸ στόμα μικρῶν καὶ μεγάλων, σοφῶν καὶ ἀγραμμάτων, ἀφανῶν καὶ ἐπισήμων. Παναγία μου! φωνάζει ὁ μικρός. Παναγία μου! λέει κι ὁ μέγας, κι ὁ πλούσιος, κι ὁ φτωχός, καὶ αὐτός πού εἶναι καλὰ καὶ αὐτός πού εἶναι ἄρρωστος. Καὶ ὁ γεωργός, καὶ ὁ ἀστός, καὶ ὁ ναυτικός, καὶ ὁ στρατιώτης, καὶ ὁ κληρικός, καὶ ὁ λαϊκός, καὶ ὁ δίκαιος, καὶ ὁ ἁμαρτωλός τῆς Παναγίας τὴ χάρη ἐκζητοῦμε καὶ τὴ βοήθεια καὶ προστασία της ἐπικαλούμαστε.

Ἔτσι καὶ μεῖς σήμερα, ἀγαπητοὶ χριστιανοί, γιορτῆ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, κατὰ χιλιάδες συρρεύσαμε ἐδῶ στὸ θεομυθικό αὐτὸ πανορθόδοξο καὶ παγχιριστιανικὸ προσκίνημα, ὅπου τὸ ἱερό εἰκόνισμα τῆς Παναγίας μας, τῆς Ἐλεούσας τοῦ Κύκκου, φορτωμένο ἀφιερώματα καὶ θαύματα, στέκεται «κολυμβήθρα Σιλωαμική» θαυμάτων καὶ δωρημάτων. Σπεύσαμε ἐδῶ στὸ οὐρανομύριστο αὐτὸ ὄρος τῆς Παναγίας τῆς Κυκκώτισσας, γιὰ νὰ γονατί-

σουμε ἰκευτικά μπροστὰ στὴν ἁγία τῆς Εἰκόνα καὶ νοερά νὰ ἐπικοινωνήσουμε μαζί της, καὶ νὰ ἀναθέσουμε σ' Αὐτὴ τὴν Πανάχραντη Δέσποινα, τὴ Μάνα τοῦ Λυτρωτῆ μας ὅλα τὰ προβλήματα πού μᾶς βασανίζουν καὶ τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουμε.

Ἦρθαμε ἐδῶ στὸ λιμάνι τοῦτο τῶν ψυχῶν, γιὰ νὰ κάμψουμε εὐλαβικά τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς μας μπροστὰ στὸ Θεομυθικὸ της σεβάσμιο εἰκόνισμα καὶ νὰ ἐκζητήσουμε δύναμη, φώτιση καὶ προστασία.

Ἀλλὰ στή θέα τῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος ὁ Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ οἱ ὅπου γῆς Ἑλληνες ἐμπνέονται καὶ ἀνυψώνονται στὴν ἱερότητα τῶν ἐθνικῶν τους παλμῶν καὶ ἀναζητήσεων. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς σήμερα, στὴν κρίσιμη αὐτὴ γιὰ τὴ μαρτυρικὴ μας πατρίδα στιγμή, πού τὸ ἐθνικὸ μας πρόβλημα ἔχει φθάσει στὴν ἔσχατη ὥρα, γονυκλινεῖς μπροστὰ στὴν ἱερὴ καὶ πανσεβάσμια εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, θερμὰ τὴν παρακαλοῦμε νὰ φωτίσει τὴν ἐσκοτισμένη διάνοια τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, ὥστε νὰ ἀφήσουν τὴν ὑποκριτικὴ καὶ συμφεροντολογικὴ τους συμπεριφορὰ καὶ δυναμικά νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν μονίμως ἀδιάλλακτη στάση τῆς Τουρκίας καὶ συνειδητὰ νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὴν ἐπικράτηση καὶ στὴ δική μας πατρίδα τῶν ὑψηλῶν πανανθρώπινων ἰδανικῶν τῆς Εἰρήνης, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Θερμὰ τὴν παρακαλοῦμε ἀκόμα, τοῦτες τίς δυσκολίες γιὰ τὸν λαὸ μας ὄρες, ὄρες κρίσιμες, πού δὲν χωροῦν διχαστικὰ κηρύγματα καὶ ἄγονες ἀντιπαραθέσεις, νὰ δώσει σύνεση καὶ φωτισμὸ σ' ὅλους τοὺς πολιτικούς μας ἠγέτες, ὥστε ἡ προσοχὴ καὶ οἱ σχεδιασμοὶ τους νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ τώρα στραμμένοι στὴς προεδρικές ἐκλογές τοῦ 2013, ἀλλὰ στὴν ἔμπρακτη ἐθνικὴ συναίνεση καὶ ὁμοψυχία πρὸς ἀντιμετώπιση τῆς κρίσεως πού σοβεῖ σ' ὅλα τὰ ἀκανθώδη θέματα: Κυπριακὸ, οἰκονομία, κἀθαρση καὶ ἀναβάθμιση καὶ διεύρυνση τῆς συμμετοχικῆς δημοκρατίας. Σήμερα ἰδιαίτερα, μετὰ τὴν τραγωδία στὸ Μαρί, μετὰ τὴ φονικὴ ἐκείνη ἐκρηξη στὴ ναυτικὴ βάση «Εὐάγγελος Φλωράκης», καὶ τὸν ἄδικο χαμὸ 13 συνανθρώπων μας, καὶ τὸν οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ συγκλονισμό πού ἀκολούθησε, σέ μιά τόσο κρίσιμη ὥρα, ἐκεῖνο πού χρειάζεται εἶναι ἐνότητα καὶ ὁμοψυχία, εἶναι ἡ ἀναζήτηση συγκλίσεων, συναίνεσης, σύμπνοιας καὶ συναντίληψης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πολιτικοὶ μας ἠγέτες πρέπει ἄμεσα νὰ παύσουν νὰ ἐπιδίδονται σέ ἀτέρμονες συζητήσεις «εὐθυνολογίας» μέ ἀποτελέσματα ἀντὶ τῆς ἐνότητας καὶ

τῆς ὁμοψυχίας νὰ βαθαίνει τὸ ρῆγμα τῆς διχόνοιας καὶ τῆς διχοστασίας. Ἄς ἀφήσουμε ὅλοι ἀνεπηρέαστη τὴ δικαιοσύνη νὰ ἀποδώσει ἀνάλογα τίς εὐθύνες, καὶ οἱ εὐθύνες εἶναι ἐδῶ καὶ θὰ πρέπει χωρὶς καθυστέρηση νὰ ἀναληφθοῦν καὶ νὰ ἀποδοθοῦν. Ἄς παύσουν, ἐπομένως, οἱ μικροπολιτικοὶ σχεδιασμοὶ καὶ οἱ ὅποιες κομματικές σκοπιμότητες καὶ φιλοδοξίες. Ἄς παύσουν ἐπίσης ὀρισμένοι ἄσοφα φερόμενοι νὰ καθυβρίζουν ὑπουργούς, βουλευτὲς καὶ ἄλλα πολιτικὰ πρόσωπα καὶ μάλιστα σέ ὄρες ἱερές, σέ ὄρες ἐθνικῆς μυσταγωγίας, σέ ὄρες ἐθνικῶν μνημοσύνων καὶ κατάθεσης στεφάνων καὶ ἀπόδοσης τιμῶν στοὺς ἥρωές μας, γιατί τέτοιες ἐνέργειες ἀποτελοῦν ὕβρη στὴ μνήμη τῶν γενναίων ἐκείνων τῆς ἐλευθερίας ἐραστῶν, πού πέρασαν καὶ σφράγισαν τὸν χρόνο μέ σφραγίδα ἀθανασίας, καὶ τῶν ὁποῖων ἡ παρακαταθήκη εἶναι μία: ὁμόνοια, ἐνότητα καὶ ὁμοψυχία. Καλοῦμε τὸν λαὸ μας νὰ μὴν περιφρονεῖ τοὺς θεσμούς τῆς κοινωνίας μας, γιατί αὐτὸ ἀποτελεῖ τορπίλη στὰ θεμέλια μᾶς εὐνομούμενης πολιτείας. Καλοῦμε τὸν λαὸ μας νὰ μὴν ξεχνᾷ ποτέ, ὅτι ἀντίπαλος εἶναι ὁ Τοῦρκος εἰσβολέας, πού γιὰ 37 τώρα χρόνια ἔχει κατασκηνώσει βίαια στὰ ἱερά μας ἐδάφη, καταρρακώνοντας κάθε ἐννοια ἠθικῆς καὶ δικαίου. Ἄλλωστε τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἀλήθεια φρόντισε καὶ μᾶς ὑπενθύμισε πρόσφατα ὁ Τοῦρκος Πρωθυπουργός, πού μέ τὴν *«ἐμπρημένην ὀφρὸν του»* μᾶς κάλεσε γιὰ ἄλλη μιά φορὰ νὰ ξεχάσουμε τοὺς τόπους μας, τὰ σκλαβωμένα χωριά καὶ τίς πόλεις μας, τοὺς βωμούς καὶ τίς ἐστίες μας, τίς βεβηλωμένες Ἐκκλησίες καὶ Μοναστήρια μας, καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων μας.

Τὴν ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἀλήθεια φρόντισε νὰ μᾶς ὑπενθυμίσει καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς χώρας αὐτῆς Νταβούτογλου μέ τοὺς πρόσφατους λεονταρισμούς του, γιὰ τιμωρία τῆς Κύπρου, ἂν προχωρήσει στὴν ἀνόρουξη τῶν πετρελαίων πού βρίσκονται στὴν Ἀποκλειστικὴ Οἰκονομικὴ Ζώνη τῆς νήσου μας. Ἐπιβάλλεται λοιπόν νὰ κωφεύσουν ὅλοι οἱ πολιτικοὶ μας στὴς σειρῆνες τῶν προεδρικῶν ἐκλογῶν τοῦ 2013. Ἐπιβάλλεται νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν λάθη τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ μὴν θυσιαστῆ τὸ ἐθνικὸ μας θέμα γιὰ χάρη τῆς ἐξουσίας.

Ποτέ νὰ μὴν ξεχνοῦμε, ἀδελφοί μου, ὅτι τὸ ἔθνος μας πάντοτε κινδύνευε καὶ κινδυνεύει ἀπὸ τὴν πολιτικὴ διαίρεση καὶ τὴ διχόνοια, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κυριότερη αἰτία τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν. Νά μὴν ξεχνοῦμε, παραδείγματος χάριν, ὅτι, ὀλέθριο ἀποτέλεσμα τῆς διχόνοιας καὶ τῆς κομματικῆς καὶ πολιτικῆς διασπάσε-

ως ἦταν ἡ μικρασιατική καταστροφή τοῦ 1922, ὅπως τό βεβαιώνει ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρός μας. Ὅπως τό βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Τούρκος νικητής τοῦ μικρασιατικοῦ μετώπου Κεμάλ Ἀτατούρκ, ὁ ὁποῖος στήν πρώτη ἐπέτειο τῆς νίκης του, στά ἀποκαλυπτήρια ἀνεγερθέντος μνημείου ὑπέρ τῶν πεσόντων, εἶπε τά ἐξῆς ἀξιόπρόσεκτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Τούρκους ὁμοεθνεῖς του: «Μὴ νομίζετε ὅτι ἐνίκησαμεν τοὺς Ἕλληνας στρατιωτικῶς. Οἱ Ἕλληνες ἐνίκηθησαν λόγω τῆς διχονοίας» (Σεβ. Μητροπ. Φλωρίνης Αὐγουστίνου «Ἐθνικαὶ Ἐπέτειοι», Ἀθήναι 1988, σελ. 226).

Νά μὴν ξεχνοῦμε ἐπίσης ποτέ, ὅτι ὁ ὄλεθρος καί ἡ καταστροφή τοῦ 1974 ἦταν ἀποτέλεσμα διχονοίας καί ἐμφυλίου ἐθνικοῦ σπαραγμοῦ.

Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, ὅλοι οἱ πολιτικοὶ μας ἡγέτες, μακριὰ ἀπὸ κομματικές ἀντιπαλότητες καί μικροκομματικούς ὑπολογισμούς καί μίσση καί διχονοίες, νά συμπορευθοῦν ὅλοι μὲ φάρο καί ὁδηγὸ τίς ὁμόφωνες ἀποφάσεις τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου, καί νά ἐπικεντρωθοῦν ὅλοι στήν κοινὴ δρᾶση καί τὸν ἐνιαῖο λόγο πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς εὐόδωσης τῶν προσπαθειῶν γιὰ σπᾶσιμο τοῦ ἀδιεξόδου καί εὕρεση μιᾶς δίκαιης λύσης κοινὰ ἀποδεκτῆς, λειτουργικῆς καί βιώσιμης.

Τώρα εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐθνικῆς περισυλλογῆς. Τώρα εἶναι ἡ ὥρα τοῦ προβληματισμοῦ. Τώρα εἶναι ἡ ὥρα νά ἀναλογιστοῦμε ὅλοι τίς εὐθύνες μας ἔναντι τοῦ τόπου καί τοῦ λαοῦ. Καί ὀφείλουμε νά δηλώσουμε ὅτι ἀνησυχοῦμε. Ἀνησυχοῦμε πρωτίστως γιὰ τὸ ἐθνικὸ μας θέμα, ἀλλὰ καί τὰ ὅσα ἐπαπειλοῦν τὴ σταθερότητα καί τὴν ἀνάπτυξη τῆς πατρίδας μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας, χωρὶς νά ὑποκαθιστᾶ τὰ θεσμικὰ ὄργανα, πού ἀσκοῦν πολιτικὴ ἐξουσία, χωρὶς νά ἀναμειγνύεται στά ἐσωκομματικά καί ἐνδοκυβερνητικά δρώμενα καί χωρὶς νά κρίνει καί νά ἐπικρίνει κατὰ τὸ δοκοῦν κόμματα καί προσωπικότητες τοῦ πολιτικοῦ βίου, χωρὶς, δηλαδή, νά διαχωρίζει τὸ ποιμνιὸ της σὲ πρόβατα καί ἐρίφια, δέν μπορεῖ νά παραμείνει ἕνας ἀπαθὴς καί σιωπηλὸς θεατὴς μπροστά στά ὅσα διακυβεύονται σήμερα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα τοῦ λαοῦ καί ὡς ἐκ τούτου ἔχει καί λόγο καί ρόλο νά διαδραματίσει, ὀφείλει ὅμως πάντοτε νά ἴσταται πάνω καί πέραν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα καί νά δρᾷ ὡς ἐνοποιοῦσα δύναμη καί ὡς δύναμη ἐθνικῆς ἀφύπνισης.

Γι' αὐτὸ καί ἀπευθύνουμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά

δραματικὴ ἔκκληση πρὸς ὅλους, γιὰ συστράτευση, ἐνότητα καί ὁμοψυχία καί ὄχι ἀντιπαλότητα καί διχαστασία. Γιατί ἂν ἀφεθοῦν νά ὑπερισχύσουν τούτη τὴν κρίσιμη ὥρα οἱ μικροπολιτικοὶ σχεδιασμοὶ καί οἱ ὅποιες κομματικές σκοπιμότητες καί προσωπικὲς φιλοδοξίες, τότε θά ἔχουμε ἤδη συνυπογράψει τὰ τετελεσμένα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς καί κατοχῆς. Καί τότε θά μοιρολογοῦμε γιὰ τὴν τύχη μας καί θά θρηνοῦμε γιὰ τὴ χαμένη μας πατρίδα.

Τώρα εἶναι ἡ ὥρα γιὰ ἐθνικὸ ἐγερτήριο, ὥστε ὅλοι ἐνωμένοι νά δώσουμε τὴ δύσκολη μάχη γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Κύπρου.

Χριστιανοὶ μου,

Γιορτὴ σήμερα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ συμμετοχὴ ὅλων μας στὸν ἑορτασμό τοῦ ὑπερθαύμαστου αὐτοῦ γεγονότος τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη τῆς ἀξίας τοῦ κοσμοσωτηρίου αὐτοῦ γεγονότος καί τοῦ μεγαλείου τῆς ὑπέραγνης μορφῆς της. Ἐνα τόσο μεγάλο γεγονός δέν πρέπει νά περιορίζεται στὸν κύκλο τῶν πολιτιστικῶν ἐνδιαφερόντων καί τῶν ἐθιμικῶν ἐπαναλήψεων. Εἶναι ἀνάγκη νά ψαύσει τίς λεπτότερες χορδές τῆς ψυχῆς καί νά κινήσει «νοῦν, ψυχὴν καί καρδίαν», ὄχι μόνο στή σύνθεση ἱερῶν ἐγκωμίων, ἀλλὰ στήν ἀνακαίνιση τῶν ἐσωτάτων πόθων καί ἀναζητήσεων γιὰ τὴν ἐπανάκτηση τῶν ἐκ Θεοῦ δωρημάτων, τὰ ὁποῖα ἡ Θεοτόκος φέρνει στὸν κόσμο. Ἡ Παναγία εἶναι τὸ τέλειο μέλος τῆς Ἐκκλησίας τὸ «*τεθεωμένον διὰ τῆς χάριτος καὶ ζῶν ἐν πλήρει ἐνότητι μετὰ τὸν Θεόν*», καί ἡ θέωση εἶναι ὁ τελικὸς προορισμὸς κάθε ἀνθρώπου, καί θά πετύχουμε τὸν προορισμὸ αὐτὸ ἂν μιμηθοῦμε τὴν Παναγία Παρθένο καί ἀντιγράψουμε τίς ἀρετές πού ἐνσάρκωνε στή ζωὴ της, ἀπὸ τὴν ἀγάπη καί τὴν ταπείνωση καί τὴν ψυχικὴ καί σωματικὴ ἀγιότητα μέχρι καί τὴν ὑπομονὴ καί καρτερία στὶς δοκιμασίες, τίς θλίψεις καί τὸν πόνο.

Τὸ κενὸ μνημεῖο τῆς Παναγίας γίνεται πύλη τοῦ παραδείσου, γιὰ ὅσους μυστηριακά ἐνωноνται μαζί της μέσα στήν ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καί πρέπει πάντοτε νά εἴμαστε ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἐνσυνείδητη συμμετοχὴ μας στὰ μυστήριά της, καί ἰδιαίτερα στὸ μέγιστο τῶν μυστηρίων, τὸ μυστήριον τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας μετὰ τὸ ὁποῖο ἐνωноμαστε μετὰ τὸν μονογενῆ Υἱὸ της, τὸ Θεάνθρωπο Λυτρωτὴ μας καί γινόμαστε «Χριστοφόροι» καί «Θεοφόροι». Ἀμήν. ■